

မိုး

သင်းသင်းသာ

အခန်း(၁)

အချစ်ဆိုတာ သွေးရူးသွေးတန်း အတ္တတစ်ခုသာဖြစ်လိမ့်မည်။

အချစ်တွင်ရှိသော ရောင် စဉ်တို့က တည်ငြိမ်အေးစက်နေခြင်းမရှိဘဲ
ဆည်းလည်းသံကဲ့သို့ တလွင်လွင် သာယာလိုက်၊ အလုံးစုံငြိမ်နေသော
မိုးသားထုအောက်တွင် အေးစက်မာကျောလိုက်၊ လေပြည်အခတ်တွင် ယဲ့ယဲ့
ဆိုညည်းလိုက်ဖြင့် တစ်သမတ်တည်း မရှိသည်ကိုပင် တွေ့နေရသည်။

အချစ်တွင်ရှိသော ရောင် စဉ်တို့က အစဉ်အမြဲ နိုးကြားကာ
အရောင်ပြောင်းတတ်သည့် သဘောသည် သဘာဝ ဖြစ်စဉ်တစ်ခု ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်
အချစ်သည် အချို့သောလူများအတွက် မသက်ဆိုင်သည့် ဘာသာရပ်တစ်ခု
ဖြစ်လာသည်။ မပတ်သက်ချင်သည့် အကြွင်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်။
အကြွင်းတကုန်အကြွင်းများထဲ တွင် အချစ်ကြွင်းသည် တစ်သက်တာအတွက်
ဝေဒနာဖြစ်မှာကိုစိုးရိမ်နေသူတစ်ယောက်အဖို့ အချစ်မှာ အကြွင်းမရှိစေလို။
အကြွင်းမရှိသောကြောင့် မချစ်လိုသော လူများရှိလာခဲ့ရသည်။

အဆောင်သူ

မေမေက ပုသိမ်ဒီဂရီကောလိပ်တွင် ကျောင်းသွားတတ်မည့်
မိုးဦးအနားတွင်ထိုင်ကာ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ မိုးဦးကတော့
မေမေစကားများကို အားစိုက်၍ နားမထောင်မိ။ မေမေ က ပူပန်တတ်သူပင်။
မေမေ၏ ရည်းစား မထားရဘူး၊ ယောက်ျားလေးတွေဆိုတာ ယုံရတာ မဟုတ် ဘူး၊
ကိုယ့်ဘာသာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ယခုလက်ရှိ ပေါင်းသင်းသည့် လဲ့လဲ့၊ မော်ကြီး၊
နွယ်ချို တို့နဲ့ပဲပေါင်း၊ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေ မထားနဲ့၊ မေမေသမီးကို
ပညာရေးအတွက်သာ တစ် နယ်တစ်ကျေး လွှတ်ရတာ ၊ ယောက်ျားလေးကိစ္စ
ရှုပ်ထွေးတာမျိုး မရှိစေချင်ဘူး စသော စကားများပင် ဖြစ်သောကြောင့်
နားထောင်နေရသော မိုးဦးမှာ စိတ်ညစ်လာခဲ့သည်။ ဟာ...မေမေ ကလည်း
ထပ်ချည်းတလဲလဲ ဖြစ်နေပြီဟု မပြောရက်။ မေမေတို့က လွန်ကို လွန်လွန်းတယ်၊

သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ သွားနေကြတာပဲဟုလည်း မပြောလိုတော့။ အင်းပါ၊ အင်းပါ ဆိုပြီး မေမေ ရေ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံ၊ အဝတ်လျှောက်ဖို့ ဇလုံအသေး၊ အခန်းထဲမှာ ရေသုံးရအောင် အဖုံးပါတဲ့ ရေကိုင်ပုံး၊ ခန်းဆီးလည်း ထည့်ပေးဦးလို့ စကားလွှဲရသည်။

မေမေကကိုယ်တိုင် ကျောင်းတက်ခဲ့စဉ်ကတည်းက ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ မထားခဲ့ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေပင် တစ်ယောက် နှစ်ယောက်သာရှိခဲ့သည်။ နောက်ပြီး မေမေက ယောက်ျားလေး တွေကို အရက်သောက်တတ်သောသူ၊ မိန်းမရှုပ်တတ်သောသူ၊ ကစားဝိုင်းတွင် ကစားတတ်သော သူ အဖြစ်သာ မြင်ကြောင်း အမြဲပြောတတ်သည်။ နောက်ပြီး ယောက်ျားလေးဆိုတာ မယုံရဘူးတဲ့၊ ဖေဖေနဲ့ဘယ်လိုအိမ်ထောင်ကျခဲ့သလဲမေးရင်တော့ မတော်တဆ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတာ ဟု ပြောတတ်သည်။ ထို့ထက်တိကျရေရာသော အဖြေမရခဲ့။ အဲဒီ တုန်းက ဖေဖေက အရက်ကို လွန်လွန်ကျွံကျွံသောက်တတ်၊ မူးတတ်တယ်ဆို၊ အဲဒါနဲ့များ မေမေက ဘာဖြစ်လို့ ယူဖြစ်တာလဲ ဟု မေးတတ်ရင်လည်း မတော်တဆ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတာဟုပဲ ဖြေတတ်သည်။ သားသမီးတွေကမေးတိုင်း ထိုသို့ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေပြီး ရှောင်ထွက်သွားတတ်သော မေမေ့ကို ထပ် မမေးမိတော့ချေ။

အတန်းတတ်စရာရှိတာတတ်ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲ ကိုယ်နေ၊ ဘယ်မှ လျှောက်မသွားနဲ့၊ အပေါင်းအသင်းတွေ များများထားပြီး တရုန်းရုန်းလည်း မနေနဲ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် နေရတယ်၊ ကိုယ့်အစုလေးနဲ့ကိုယ် သိုသိုသိပ်သိပ်နေ၊ မိုးဦးကတော့ မေမေပြောချင်တာ ပြောတော့ ကိုယ်ယူချင်သော ပစ္စည်းလေးတွေကို စဉ်းစားပြီး ထည့်နေမိသည်။ ကျောက်ပျဉ်၊ သနပ် ခါးတုံး၊ လှဦးမယ် သနပ်ခါးတစ်ခဲ၊ သနပ်ခါးရေဘူး၊ ပရိုမီနာမိတ်ကပ်၊ မျက်ခုံးမွေးဆွဲခဲတံ၊ နှုတ်ခမ်း နီ။

“ဟဲ့...ငါပြောနေတာ ကြားရဲ့လား မိုးဦး”

မေမေ ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်တိုင်း မိုးဦးမှာ တုန်တုန်သွားရသည်။
ငယ်ငယ်ကတည်း က မေမေက စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို
တွေ့ရာပစ္စည်းဖြင့်ရိုက်တတ်၊ ဝေးနေလျှင်လှမ်းပစ်တတ် သောကြောင့် ယခုအချိန်ထိ
မေမေခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်လျှင် ကြက်သီးမွေးညှင်းထကာ ကြောက်မိသည်။
မေမေမျက်နှာကြည့်မိတော့ ဒေါသဖြစ်မနေဘဲ စိတ်အလိုမကျစွာ ပူပန်နေမှုသာ
တွေ့ရ၍ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသော နှလုံးခုန်သံမှာ တဖြည်းဖြည်း
လျော့ရဲလာတော့သည်။ မိုးဦးက မေမေရဲ့ငယ်ကြောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မေမေက အပြင်ထွက် မဆော့ရဘူးဆိုလျှင် မဆော့ရဲခဲ့၊
နတ်ပွဲမကြည့်ရဘူးဆိုလျှင် မကြည့်ရဲခဲ့၊ ဝတ္ထုမဖတ်ရဘူး ဆိုလျှင် မဖတ်ရဲခဲ့။
မေမေ့ကို လွန်ဆန်ပြီး ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဘာမှ မလုပ်ရဲခဲ့ချေ။ မေမေက ထဘီကို
ချုပ်ရိုးကနေ ကွင်းအတိုင်း ရေစင်အောင်ညှစ်၊ ခါပြီးတော့မှ လှန်း ရမယ်ဟုမှာလျှင်
မေမေပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်၊ မေမေပြောတဲ့အတိုင်း မဟုတ်လို့ ထဘီရေစိုက
အသားချင်းကပ်နေလျှင် အနည်းဆုံး ၁၀ ချက် မနည်း အရိုက်ခံခဲ့ရတာ
ကြောင့်လည်း မိုးဦးက မေမေ့ကို ကြောက်ခဲ့ရသည်။

အခုလည်း မေမေက ရည်းစားမထားရဘူး၊ မိတ်ဆွေအသစ်မထားရဘူး၊
အတန်းမှန်မှန် တက်၊ အားလပ်ချိန်လည်း အဆောင်ထဲမှာပဲနေ၊ ဘယ်မှ
လျှောက်မထွက်နဲ့၊ စတဲ့ စကားများက မိုး ဦးနားထဲက မထွက်တော့။ မေမေနဲ့ဝေးရာ
ပုသိမ်မြို့မှာ ကျောင်းတက်နေရပေမယ့် မေမေသိသွား ရင် ဆိုသော အတွေးက
မိုးဦးအသိထဲမှာ အမြဲရှိနေခဲ့တော့သည်။

မိုးဦးရဲ့ စိတ်ကပဲ မေမေ၏ ချုပ်နှောင်ခြင်းကို ခံနေရတာ လား၊
မိုးဦးကိုယ်တိုင်ကပဲ မေမေ့အ လိုကျ ချုပ်နှောင်ထားလိုက်ခြင်းလား၊
မဝေခွဲတတ်တော့။ သေချာတာကတော့ မိုးဦးမှာ အတားအ ဆီးများ ရှိနေခဲ့သည်။

ပုသိမ်သွားဖို့ ဟင်္သာတဘူတာမှာ ရထားစောင့်နေစဉ် မေမေ၏
မာန်ထန်နေသော မျက်နှာ ကြောင့် မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းများ၊ ယောက်ျားလေး
သူငယ်ချင်းများပင် မိုးဦးကို နှုတ်မဆက်ရဲခဲ့။ မေမေမျက်နှာကြောကြောင့်
မိုးဦးကိုယ်တိုင်ပင် သိမ်ငယ်သလို ခံစားနေမိသေးသည်။ မေမေအကြောင်းသိသော
လဲ့လဲ့၊ မော်ကြီးနဲ့ နွယ်ချိုတို့က မိုးဦးနဲ့ တိတ်တိတ်ဆိတ် လာထိုင်ခဲ့ကြသည်။
သူတို့ကလည်း မေမေရှေ့မှာ စကားကျယ်ကျယ်ရော တိုးတိုးပါ မပြောရဲ။
စကားကျယ်ကျယ် ပြောသံကြားလျှင် ဘဝင်မကျသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်တတ်ပြီး
စကားတိုးတိုးပြောလျှင် ရည်းစား သနာအကြောင်း ပြောတယ်ထင်ပြီး ဘာလဲ
ဘာလဲဟု မေးတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဟင်္သာတဘူတာမှ ရထားမထွက်မချင်း မေမေရဲ့ အကြည့်အောက်မှာ
မိုးဦးဘာအပိုမျှ စကားမပြောရဲ။ မေမေကို ကြောက်နေရသည်ကိုပင် မိုးဦးမှာ
ဘဝင်မကျနိုင်ပေမဲ့ မေမေကို ဘာမျှ မလွန်ဆန်ရဲ။ မိုးဦးတို့နဲ့ ဘေးချင်းကပ်ရက်ခုံမှ
ယောက်ျားလေးအုပ်စုကို အလိုမကျစွာကြည့်ရင်း စကားကျယ်ကျယ် မပြောနဲ့၊
ဟေးလားဝါးလားလည်း မရယ်နဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နေ၊ အရော လည်း
သွားမဝင်နဲ့၊ ဟိုက အရောလာဝင်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၊ ငါတော့အေ
စိတ်မချ နိုင်ဘူးဟု တတွတ်တွတ် ပြောနေတုန်းမှာပဲ ရထားထွက်ခဲ့သည်။

မိုးဦးက မေမေကို လက်ပြုနှုတ်ဆက်နေသည်ကိုပင် မမြင်ဘဲ မိုးဦးတို့
ဘေးခုံတန်းက ယောက်ျားလေးအုပ်စုကိုသာ သဲသဲမဲမဲကြည့်ရင်းကျန်ခဲ့သည်။
မေမေလောင်းရိပ်အောက်မှ လွတ် ပြီဆိုပြီး မိုးဦး ရဲရဲတင်းတင်း မလွတ်လပ်ရဲ။
သို့မဟုတ် ကျင့်ပါသွားပြီလားမသိ။ မိုးဦးက တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ပဲ
တွေးနေတတ်သည်။ ဟာသဉာဏ်ရှိသော နွယ်ချို၏ အစ အနောက်တွင်သာ
လိုက်လံရယ်မောတတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို တိတိပပ
ဝေဖန်တတ်သော လဲ့လဲ့နှင့် မော်ကြီးတို့၏ စကားသံများအောက်တွင်သာ

နစ်မျောတတ်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် မိုးဦးမှာ သီ ချင်းညည်းချင် ညည်းတတ်သလို၊ တရားစာရွတ်ချင်လည်း ရွတ်တတ်သည်။ ကဗျာဖတ်ချင် ဖတ် တတ်သည်။ အရပ်ရေးချင် ရေးတတ်သည်။ ကိုယ့်အကြောင်းလည်း ကိုယ်စိတ်မဝင်စားတတ်သလို သူများအကြောင်းလည်း စိတ်မဝင်စားတတ်။

လူကဲခတ်တတ်ပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး နားလည်သော လဲ့လဲ့နှင့် မော်ကြီးမှာ မိုးဦးတို့ ၏ ဘေးခုံတန်းမှ ယောက်ျားလေးများနှင့် အဖွဲ့ကျနေပြီဖြစ်သော်လည်း မိုးဦးနဲ့နွယ်ချိုကတော့ ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးရင်း တိတ်တဆိတ် သီချင်းဆိုညည်းခဲ့သည်။ မိုးဦးတို့ ဘေးခုံမှာ ထိုင်နေ သော ယောက်ျားလေးများကိုလည်း မိတ်ဖွဲ့ရမှန်းမသိခဲ့။ စကားပြာတတ်ရမှန်း မသိခဲ့။ မိုးဦးနဲ့ နွယ် ချိုတို့ကိုလည်း တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦးလို့ လဲ့လဲ့နဲ့မော်ကြီးကို ပြောလိုက်တဲ့ စကားသံကြား လိုက်ပေမယ့် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့သည်။ ဒါကိုသိတော့ လဲ့လဲ့နဲ့မော်ကြီးက အိပ်နေတယ် ဟု ပြောလိုက်သည်။

တကယ်ရော မိုးဦးဘဝမှာ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ လိုသလား တကယ်မသိခဲ့။ မေမေက အပေါင်းအသင်းမလုပ်နဲ့ဆိုလျှင် မလုပ်ရုံသာရှိသည်။ ဒီလိုပဲ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေလည်း များများ မထားတတ်။ ကိုယ့်အုပ်စုလေးနဲ့ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ နေထိုင်ရတာ ကိုက ချစ်စရာကောင်းနေပြီဟု ထင်မိသည်။ အခန်းနံရံတွေကို ကျော်ဖြတ်လာတဲ့ စကားလုံးများထဲမှာ ဒေါသမျက်ဝန်းများ၊ ရင့်သီး တဲ့ အပြုအမူများ၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ အတွေးအခေါ်များ၊ ကပ်ကပ်ပါလာတတ်သောအခါ မိုးဦးအတွက် မေမေသင်ပေးလိုက်တဲ့ သီးသန့်နေထိုင်တတ်ခြင်းဟာ အလိုလို တတ်မြောက်လာခဲ့တယ်။

မိုးဦးတို့နေရသည့် အဆောင်က ယူဇနဆောင်။ အဆောင်မှူးက ဒေါ်နော်မာအေး။ အခန်း လွတ်များကို ကြည့်တော့ အပေါ်ထပ်ရှေ့ဘက်ခြမ်းမှ

အခန်း ၂ ခန်းကို ရွေးရသည်။ မိုးဦးနဲ့မောင် ကြီးက အခန်းအမှတ် ၅၉၊
လဲ့လဲ့နဲ့နွယ်ချိုက အခန်းအမှတ် ၇၃၊ အဆောင်မနေဘူးတဲ့ မိုးဦးအတွက်
အဆောင်က အခန်းထဲမှာ လှဲနေလိုက်၊ ထိုင်ကြည့်လိုက်၊ ခန်းဆီးကိုပင့်တင်လိုက်၊
အခန်းပြင်ကနေကြည့်လိုက်နှင့် အရာရာကို ကျေနပ်မိသလို နွေးထွေးမှု၊ လုံခြုံမှု၊
လွတ်လပ်မှုစတဲ့ ခံစားမှုတွေပါ ရောထွေးရနေတော့သည်။ အခုအချိန်မှာ သူမ
ဖတ်ချင်သည့် စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ဖတ်လို့ရပြီ။ ထမင်းမစားချင်ရင်
မစားလို့ရပြီ။ အဝတ်မလျှော်ချင်သေး၊ မီးပူ မတိုက်ချင်သေးလျှင်လည်း မိုးဦးကို
ဆူမယ့်သူမရှိ စတဲ့အတွေးမျိုး မတွေးမိဘဲနှင့်ကို မိုးဦးမှာ တခုနဲ့ခုနဲ့ပျော်နေမိသည်။

ညနေ ၆ နာရီ အဆောင်တံခါးပိတ်ပြီးချိန်တွင် ထမင်းစားခန်းတံခါး ၊
ရေချိုးခန်းတံခါးများ လည်း ပိတ်သွားပြီး အဆောင်တစ်ခုလုံး
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်ကပင် ကြည်နူးစရာ။ အခန်းတိုင်းအခန်းတိုင်း
မီးကိုယ်စီဖွင့်ပြီး ဝရန်တာမှာ လက်ပြနုတ်ဆက်နေသူ အချို့ကို တွေ့နိုင် သေးသလို
ဝရန်တာမှာ စကားဝိုင်းလေးတွေလည်း ရှိနေတတ်သေးသည်။ Roll Call
ခေါင်းလောင်း တီးလျှင်တော့ Parlour ထဲမှာ စုပြီး လူစစ်ဆေး Roll Call ခေါ်အပြီး
တစ်ဆောင်လုံးရှိ မိန်းကလေး များ စုပေါင်းပြီး ဘုရားရှိခိုးကြတာလည်း
ကြည်နူးစရာပင်။ အဲဒါပြီးရင်တော့ Parlour ထဲမှာရှိသော တီဗွီကြည့်ချင်ကြည့်
ကိုယ့်အခန်းပြန်ချင်ပြန်၊ အားလုံး စကားဝိုင်းမဖွဲ့ရတော့ဘဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် သာ
စကားပြောခွင့်ရှိတော့သည်။

မိုးဦးတို့အဆောင်က ယူဇနဆောင်ဖြစ်သော်လည်း ယူဇနပန်းပင်တွေကို
လှိုင်လှိုင်မတွေ့ ရ။ စိန်ပန်းပင်ကြီးများသာ အုပ်ဆိုင်းနေသည်။ မိုးဦး
အခန်းရှေ့တည့်တည့်မှာ စိန်ပန်းပင်ကြီးတစ် ပင်ရှိပြီး ထိုအပင်ကြီးရဲ့အောက်ခြေက
ခုံတန်းလျားလေးနဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးက အလွန်လိုက်ဖက် လှသည်။ ည ၈ နာရီ
ခေါင်းလောင်းတီးသံ ကြားရပေမယ့် မိုးဦးနဲ့မောင်ကြီးမှာ ဝရန်တာမှာ တိတ် တိတ်
ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်ရင်း အဆောင်ရှေ့ကတ္တာရာလမ်းလေးကို ငေးမောနေမိသလို

မြက်ခင်းစိမ်း စိမ်းနဲ့ မိုးကောင်းကင်ကြီးကိုလည်း ငေးမောနေမိသေးသည်။
ဘာကိုလွမ်းမှန်းမသိ လွမ်းနေမိတဲ့ အထဲမှာ မေမေမပါတာကတော့
အံ့ဩစရာမရှိချေ။ မနက် စောစောထပြီး ထမင်းမချက်ရတော့တာ ကို
တွေးမိပြီးပျော်နေသလို တောင်ပေါ်သွားတဲ့
ကားလမ်းကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်လေးကို ငေး ရင်း စိတ်ကြည်လင်နေခဲ့သည်။
မေမေရှေ့မှာ ခပ်တည်တည်ခပ်ထည်ထည်နေခဲ့ရသမျှ နွယ်ချို၏ ဟာသများကြားမှာ
ရယ်မောတတ်ခဲ့ပြီ။ နွယ်ချိုစိတ်တွေနေပြီး တွေငေးနေတတ်လျှင်ပင် မိုးဦးက
ဟာသများ ပြောတတ်လာခဲ့သည်။ အဆောင်သူဘဝဟာ ဘယ်လောက်ပျော်ရွှင်
ကျေနပ်စရာ ကောင်းသလဲဟု တွေးမိရင်း မိုးဦးစိတ်တွေ လွတ်လပ်နေသည်က
အမှန်ပင်။

အဲဒီ နေ့က အိပ်ရာက စောစောနိုးနေသဖြင့် အိမ်သာနှင့်မျက်နှာသစ်
ဘေစင်တွင် မည်သူ့ ကိုမျှ မစောင့်ရဘဲ ပြီးသွားခဲ့သည်။ မနက် ၈ နာရီ
အတန်းတက်စရာရှိလျှင် ဒီလိုပဲ စောစောထမှ ဖြစ်မယ်ဟု တွေးမိသွားသည်က
မိုးဦးနောက်မှ ရောက်လာသော အဆောင်သူ အချို့၏ စောင့်ဆိုင်း
နေမှုကြောင့်ဖြစ်သည်။ တစ်ဆောင်လုံး (လူ ၂၀၀ ကျော်ရှိသော
အဆောင်တစ်ဆောင်) အတွက် အိမ်သာခန်း ၁၂ ခန်းသာ ရှိသောကြောင့်
မနက်အိပ်ရာထ အိမ်သာဝင်ဖို့ စောင့်နေသောလူများစွာ ကို တွေ့ရသည်။
အတန်းတိုင်းက မနက် ၈ နာရီဆို စတာများသည်။ မိုးဦးတို့ အတန်းပင် ၈ နာရီ
စတက်ရသောရက်က တစ်ပတ်မှာ ၄ ရက် ရှိနေသည်။ ၈ နာရီ
အတန်းတက်ဖို့အတွက် ၆ နာ ရီ နောက်အကျဆုံး အိပ်ရာထမှ ဖြစ်တော့မည်ကို
တွေးမိရင်း မိုးဦးပြုံးမိသေးသည်။ အတန်းလစ်ပြီး အိပ်ရအောင်တော့ မိုးဦးမှာ
သတ္တိမရှိသေး။ အိမ်သာသွား မျက်နှာသစ်ပြီး ရေချိုးကန်ကို ပြေးပြီး ရေ
ချိုးကန်ကလည်း နောက်ကျလျှင် လူများပြီး ရေခွက်တစ်ခွက်စာ
ကန်ပေါင်ပေါ်တင်ရဖို့ပင် ၁၀ မိနစ်ခန့် စောင့်ရတတ်သည်။ ကျောင်းသူအယောက်

၂၂၀ အတွက် ၅၀ ၇၂၀ ပေခန့် ကန်ကြီးက လူကျချိန်မှာ တန်းစီရတာ ပါပဲ။
တစ်ခါတလေ ရေလာအားက နည်းပြီး သုံးတဲ့သူ များနေလျှင် ရေ
တစ်ခွက်ရဖို့အတွက်ပင် တန်းစီးစောင့်ရတတ်တာမျိုး ကြုံဖူးသည်။ မိုးဦးတို့ အဖွဲ့မှာ
လဲလဲနဲ့ မော် ကြီးက ဝီရိယကောင်းပြီး အစောဆုံးသွားတတ်သည်။ သူတို့ချိုးပြီး
ပြန်လာမှ ဟဲ့ ထကြတော့ ဟိုမှာ ရေကုန်တော့မယ်၊ နင်တို့ဖို့
တစ်ပုံးစီခပ်ထားခဲ့တယ်၊ မြန်မြန်သွား၊ သူများခပ်ချိုးသွားဦးမယ်ဆိုမှ မိုးဦးတို့
အမြန်ဆုံး ပြေးချိုးရတတ်သည်။ နွေရာသီမှာတော့ ရေလည်း အလှအယက်
ချိုးဖြစ်သေး သည်။

မိုးဦးအတွက် အကြီးအကျယ်ဆုံး ဒုက္ခဟုဆိုလျှင်
မနက်စောစောကျွေးသည့် အဆောင်ထဲ မင်းပင်ဖြစ်သည်။ မနက် ၆ နာရီမှ ၁၀
နာရီအတွင်း အဆောင်ထဲမင်းကျွေးချိန် ဖြစ်သည်။ နေ့လယ် ပိုင်း ၁၁ နာရီ ၁၂ နာရီမှ
ပြန်စားလျှင် သို့မဟုတ် အတန်းသို့ ထမင်းဘူးနဲ့ ထည့်သွားလျှင် ရသော် လည်း
မိုးဦးကတော့ ထိုသို့မလုပ်ချင်။ ထို့အတူ မိုးဦးတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း ထိုသို့မလုပ်ခဲ့။
မနက် ရေမိုးချိုး၊ ကျောင်းသွားဖို့ပြင်ပြီးလျှင် မနက်စာထမင်းကို ဆင်းစားရသည်။
ကျောင်းသူတိုင်း လိုလိုပင် မနက်စာကို စားသွားတတ်သည်။ မနက်စောစော
စားရသည့်အတွက် သိပ်လည်းမစားနိုင်။ ထမင်းကလည်း ခပ်မာမာ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊
စပါးလုံး နိုင်းချင်း၊ ဟင်းကတော့ ဘာဟင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဇွန်း ၂ ဇွန်းထက် မပို။ ဘဲဥ
ဆိုလျှင်တော့ တစ်လုံးရတတ်ပြီး ငါးကြော်ဆိုလျှင် ခပ်ပါးပါးတစ်ကွင်းရတတ်သည်။
အစားရဆုံး ဟင်းကတော့ ငါးသေတ္တာငါးကို အကောင်မပျက်
ပေါင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ မနက်စောစော ထိုငါးနှင့် ထမင်းစားရဖန်များတော့
ထမင်းစားဆောင် ရောက်မှ ငါးသေတ္တာငါး ဆိုလျှင် မစားဘဲ
ပြန်ထွက်ပြေးခဲ့သည်အထိ ဖြစ်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆောင်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ မိုးဦးရဲ့
ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် လုံးမှာ အမှတ်ရစရာ ပျော်စရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။

အခန်း(၂)

မနီးခင်ကဝေး

မိုးဦးတို့အုပ်စု နံနက်စာစားသည့်အချိန်က နေ့လယ် ၁၁ နာရီနှင့် ၁၂ နာရီကြား အချိန် ပင်ဖြစ်သည်။ အဆောင်မှာ မနက်စာအဆာပြေသဘောစားခဲ့ရသည့် ထမင်းနှင့် မတင်းတိမ်၍ နေ့လယ်စာကို မိုးဦးတို့အတန်းနံဘေးက အပေါ်ကင်တင်းဟုခေါ်သော ဆိုင်တွင် နေ့တိုင်း စားဖြစ်သည်။ ထိုဆိုင်လေး၏ အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပြင်တွင် ချထားသည့် ခုံများတွင် မထိုင်ဖြစ်ဘဲ ဆိုင်အတွင်းထဲတွင်သာ နေ့တိုင်းလိုလိုထိုင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ထိုင်ဖြစ်ခြင်းကလည်း ဆိုင်တွင်းမှာ လူရှင်း သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အပေါင်းအသင်းများသော လဲ့လဲ့နှင့် မော်ကြီးက အခြားသောလူများနှင့် သွားရောက်စကားပြောတတ်သော်လည်း မိုးဦးနဲ့နွယ်ချိုကတော့ ထိုဆိုင်လေးမှာ နေ့စဉ် ၁၁ နာရီမှ ၁၂ ကြား အမြဲထိုင်တတ်ခဲ့သည်။ မိုးဦးတို့ ရွေးထိုင်တဲ့ နေရာလေးကလည်း ဆိုင်ပြင်မှကြည့်လျှင် ဆိုင်ကောင်တာနှင့် ကွယ်နေတတ်ပြီး မိုးဦးတို့နေရာက ကြည့်လျှင်လည်း ဆိုင်ကောင်တာနှင့် ကွယ်နေတတ်သောကြောင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးကိုပင် တစ်ဝက်မျှသာ မြင်နိုင်သည်။ တတွတ်တွတ် စကားပြောစရာရှိပုံရသော အတွဲတချို့တလေသာ ဆိုင်တွင်းသို့လာထိုင်တတ်ပြီး ဟေးလားဝါး လား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်စနောက်စကား ပြောတတ်သော အုပ်စုများက ဝင်မထိုင်တတ်ပေ။ ထိုသို့ သီးသန့်ဆန်ဆန် တိတ်ဆိတ်သောဆိုင်လေးကို မိုးဦးတို့ စထိုင်သည့်နေ့မှာပင် တစ်ရက်မပျက် ထိုင်ခဲ့သည်။ တခြားသော အပေါင်းအသင်းများ၏ မဲဆွယ်မှုကြောင့် လဲ့လဲ့နှင့်မော်ကြီးတို့က တခြားသော ဆိုင်များသို့ သွားထိုင်တတ်သော်လည်း မိုးဦးနဲ့နွယ်ချိုက ထိုဆိုင်လေး၏ ထိုနေရာလေး တစ်နေရာမှာသာ အမြဲထိုင်တတ်သည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာ မိုးဦးနဲ့ နွယ်ချိုတို့နောက်ကို လဲ့လဲ့နဲ့မော်ကြီးက အခြားအပေါင်းအသင်းများနဲ့စုပြီး လိုက်လာသည်။

မိုးဦးနဲ့နွယ်ချိုက ထမင်းကြော်တစ်ပွဲစီမှာအပြီး စောင့်နေ တုန်း သူတို့အုပ်စုက ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“မိုးဦးနဲ့နွယ်ချို နင်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ငါတို့ အတန်းထဲက၊ ပုသိမ်ကပဲလေ။ ကိုကျော်သူ၊ ကိုညီညီ၊ ကိုမြင့်အောင်တဲ့”

ထိုသို့ မိတ်ဆက်ပေးတာကို မိုးဦးနဲ့နွယ်ချိုက ပုံမှန်အတိုင်း မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ဟုတ်ကဲ့ဟုသာ တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

“သူတို့က ငါတို့ကို မြို့ထဲက ငွေစင်ရော်မှာ လိုက်ကျွေးပါရစေတဲ့။ သူတို့မှာ ကားပါလာ တယ်။ အဲဒါ လိုက်ခဲ့ပါလား။”

လဲ့လဲ့အသံက တကယ့်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံ။ မျက်နှာလေးကလည်း ငယ်လို့။ နွယ်ချိုကတော့ မျက်နှာကို ပိုတင်းထားပြီး ခေါင်းငုံ့နေတယ်။ သူ့ကို မခေါ်သယောင်။ သူနဲ့ မဆိုင် သယောင်။

“မလိုက်ချင်ပါဘူးဟာ၊ လိုက်စားဖို့လည်း အချိန်မရပါဘူး ၊ အတန်းပြန်တက်ရင် ပေပါသ ရီးဟ။ ငါက ပေပါသရီးမှာ ညံ့တယ်လေ။ အတန်းပျက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါတို့ ဒီမှာလည်း ထမင်း ကြော် မှာပြီးပြီ”

မိုးဦးကတော့ သကောင့်သား သုံးယောက်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောမိသည်။ အဲဒီ အထဲမှာ ကိုညီညီဆိုတဲ့သူကတော့ အတော်သွက်ပုံရသည်။ မျက်လုံးက ရီ ပြီး လဲ့နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မော်ကြီး ပြောထားလို့ မမိုးဦး လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့် ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မော်ကြီးက ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေ အခုမှပြန်တွေ့တာဆို တော့ မော်ကြီးကိုလည်း ကျွေးချင်သလို မော်ကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ မမိုးဦးတို့မနွယ်ချိုတို့ ကိုလည်း ကျွေးချင် ခင်ချင်လို့ပါ”

“ဒီမှာ မှာပြီးနေလို့ပါ”

“နောက်မှ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးထွက်အံ့ဆဲဆဲ မထွက်ဖြစ်အောင် ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ နောက်မှလည်း လိုက်မစားချင်။

သူတို့ရုပ်တွေကလည်း အရောဝင်ချင်စရာမကောင်း။
မေမေကြိုက်ပါ့မလားမသိ။ မကြိုက် ဖို့ကများသည်။ မိုးဦးစိတ်ထဲမှာ ခင်ချင်စိတ်မရှိ။
အပေါ်စည်းကပြောသည်ဟု ထင်မိသည်။

“မော်ကြီးနဲ့လဲ့လဲ့ နင်တို့ပဲလိုက်သွားကြပါဟာ။ ဒီလိုပဲ ငါတို့
ကျန်နေကျပဲ။ အခုမှ အရေး လုပ်ပြီး လာခေါ်မနေနဲ့၊ ငါတို့ကတော့ပုံမှန်အတိုင်း
မှာပြီးပြီ၊ ကျွန်မတို့ကိုပါ ဖိတ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုညီညီ”

နွယ်ချိုကတော့ နာမည်စာလုံးရော စကားလုံးအဓိပ္ပာယ်ပါ ချိုလျှက်
စကားပြောလျှင်တော့ “မချို” ၊ ပြတ်လွန်းအားကြီးသည်။ မိုးဦးကိုငေးကြည့်နေတဲ့
ကျော်သူနဲ့ မြင့်အောင်ကို မိုးဦးမြင် လိုက်တော့ မတ်တတ် ထရပ်ရင်း ကဲ သွား သွား၊
နောက်ဆံတင်းမနေနဲ့ နင်တို့အတွက် စာတွေ ကူးပေးမယ်လို့
ပြောမိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။ သူတို့အုပ်စု ထွက်သွားအပြီး ဆိုင်ထဲကို ဝေ့အ
ကြည့်မှာ ဆိုင်ထောင့်စွန်းတစ်နေရာ မိုးဦးတို့နဲ့ မျက်စောင်းထိုးနေရာလောက်ကနေ
လူတစ်ယောက် မိုးဦးကို စိုက်ကြည့်နေတာ သိလိုက်သည်။ ထိုလူကို
မြင်ဖူးသလိုလိုရှိ၍ တစ်ခါ ပြန်ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ထိုလူ၏ အကြည့်တွေသာ
ရင်ဆိုင်ရပြီး ဘယ်သူမှန်း ဝေ့မသိခဲ့။

မိုးဦးရဲ့ တွေဝေနေပုံ ခဏလေးကို နွယ်ချိုကမြင်ပြီး ဆိုင်ထဲကို
ဝေ့ကြည့်လိုက်မိပုံရသည်။

“မိုးဦး ငါ ဟိုလူကို မြင်ဖူးတယ်။ မြင်ဖူးတာမှ ရင်းရင်းနှီးနှီးမြင်ဖူးတာ
ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ကြည့်နေတယ်ထင်လို့ ကြည့်လိုက်တာ

ဟိုလူဖြစ်နေတယ်။ ငါလည်း မြင်ဖူးတယ်ဆိုပြီး နောက်တစ်ချက် ထပ်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ နှစ် ခါစလုံး ငါသူ့ကို ကြည့်တာ သူမြင်သွားတယ်။ ဒီလူတော့ တော်တော်ကြီးကို ဘဝင်မြင့်သွားဦးမှာပဲ”

မိုးဦးရဲ့စကားကို နွယ်ချိုက မတုံ့ပြန်အား။ ခုံပေါ်မှာ လက်ထောက်ပြီး လက်ကြားထဲသို့ မျက်နှာဝှက်ကာ ထိုလူကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်နေပြန်ပြီ။

“ဆံပင်က ထူပွပွ၊ မျက်ခုံးမွေးကောင်းကောင်း၊ မျက်လုံးအိမ်ကျယ်ကျယ်၊ မျက်နှာက ခပ် သွယ်သွယ်၊ မျက်မှန်က ဒီဂရီအထူကြီးနဲ့ ဘယ်သူများပါလိမ့် ငါမြင်ဖူးတယ်”

နွယ်ချိုက တတွတ်တွတ် ရွတ်နေစဉ်မှာပင် မိုးဦးတို့မှာထားသော ထမင်းကြော်က လာချ သည်။

“ကိုလာ နှစ်ပုလင်း ပေးဦးနော်” လို့ မိုးဦးက စားပွဲထိုးလေးကို ပြောရင်း နွယ်ချိုကိုလည်း နာရီကြည့်ကာ နာရီဝက်ပဲကျန်တော့တယ်၊ မြန်မြန်စားဟု ပြောမိသည်။

မိုးဦးရဲ့ညာဘက် မျက်စေ့ထောင့်စွန်းမှာ ပေါ်နေတဲ့ ထိုလူ၏ ပုံရိပ်ကိုတော့ မြင်နေရဆဲဖြစ် သည်။ ထိုလူ၏ အကြည့်စူးစူးကိုလည်း မိုးဦးခံစားသိနေမိသည်။ ဒီလို ခံစားသိမိတာမျိုးကတော့ မိန်းကလေးတိုင်းမှာရှိတဲ့ လှုံ့ဆောင်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူက ဘာလို့ ငါ့ကိုကြည့်တာပါလိမ့်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးကလည်း မိုးဦးထံသို့ ခဏခဏဝင်လာတတ်သည်။ ညည်းကလှတာမဟုတ်ဘူးလို့ မေမေပြောခဲ့သောစကားကြောင့် မိုး ဦးကိုယ် မိုးဦး ဘယ်တုန်းကမှ လှတယ်မထင်ခဲ့။ “ညည်း မျက်လုံးက ပိတ်ပိတ်၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကလည်း သေးသေးကွေးကွေး၊ မျက်နှာကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် လှတာကိုမရှိဘူး။ ညည်း ရည်း စားမထားနဲ့၊ ထားရင်တော့ ရည်းစားက ပစ်ပြေးမှာပဲ” မေမေ ထိုကဲ့သို့ ပြောတတ်သောကြောင့် မိုး

ဦးက အလှမပြင်ခဲ့တော့။ သနပ်ခါးပင် ဖြောင့်အောင် မလိမ်းတတ်။ အမြဲတမ်း သနပ်ခါး၊ ဘဲကျားနှင့် မိုးဦးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ကြပေမယ့် မည်သူမှလည်း ရည်းစားစကား ပြောတာမခံခဲ့ရ။ ကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်သော ယောက်ျားလေးများသာ တွေ့ခဲ့ရသော မိုးဦးအတွက် ကိုယ်က ဂရုမစိုက်သော ယောက်ျားလေးများသာ ဖြစ်ရမည်။ ဒီလိုပဲ ကိုယ်က ဂရုမစိုက်သော ပတ်ဝန်းကျင်သာ ဖန်တီးမိသည်။

ယခုလည်း ထိုလူ၏ အကြည့်သည် မိုးဦး၏ ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အလှ ကြောင့်သာဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိရင်း ထိုလူကို မိုးဦး စိတ်ထဲမှာ ပထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင် ဖူးနေသော ထိုလူမျက်နှာကို စဉ်းစား၍ မရသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျချင်။ ထိုလူကို တစ် ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ချင်သော်လည်း မကြည့်ရဲ။ မိုးဦးအတွက် ထိုအကြည့်တစ်ချက်ဟာ ရာဇဝင်ရိုင်း သွားနိုင်တယ်လေ။

“ငါသိပြီ ငါသိပြီ အဲဒါ အဆိုတော် သက်မှူး မဟုတ်လား”

“အေး ဒါကြောင့် ငါမြင်ဖူးပါတယ်ဆိုပြီး ဖြစ်နေတာကိုး”

ထိုသို့ပြောလိုက်ပေမယ့် မိုးဦးက ထိုအဆိုတော်ကို လှည့်မကြည့်ဖြစ်။ နွယ်ချိုကတော့ ထို အဆိုတော်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး -

“ဟဲ့ ငါတို့ သူ့နာမည် ဖော်လို့ရသွားတာ သိသွားပုံရတယ်၊ ငါ့ကိုပြီးပြီး ခေါင်းငဲ့ပြတယ်ဟ”

နွယ်ချိုကတော့ အတော်လေး ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။ သက်မှူးရဲ့သီချင်းတစ်ပုဒ်ပင် ညည်း တွားနေသေးတော့သည်။

“ဟဲ့ သက်မှူးက ငါတို့နဲ့ တစ်တန်းတည်း မဟုတ်လား”

နွယ်ချို့အသံက တိုးလျလျ။ ဒါပေမယ့် မိုးဦးကတော့ မိုးဦးတို့

သူ့အကြောင်း ပြောနေတာ ကို သူ့ကို မသိစေချင်။

“နင်နော် သူ့ကို တစ်စိတ်စိတ် ကြည့်မနေနဲ့။ ဘဝင်မြင့်သွားဦးမယ်”

“မြင့်ချင်မြင့်ပါစေဟာ၊ သူက အဆိုတော်ပဲ။ အခုထွက်ခဲ့တဲ့ အခွေဆို နင်ရော ငါရော ဝယ် ထားတာပဲ။ အလားအလာလည်း ရှိတယ်လေ၊ ငါတော့ ကြိုက်သွားပြီ”

နွယ်ချိုက သူထင်ရာမြင်ရာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုခံစားတတ်သည်။ ဒီအချိန်မှာ နွယ် ချိုကို ပိတ်ပင်နေရင် ပိုဆိုးကုန်မည်။ မိုးဦးကတော့ မျက်ဝန်းရဲ့ ညာဘက်ထောင့်စွန်းမှာ မြင်နေရသော သက်မှူးပုံရိပ်ကို မမြင်ချင်၍ စည်းနှောင်ထားသော ဆံပင်ရှည်ကို ဖြေလိုက်ကာ သက်မှူးဘက်က မြင်နေရသော မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ဆံပင်များနှင့် ဖုံးလွှမ်းလိုက်သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းကတော့ သဲသဲလှုပ်နေသော နွယ်ချိုကို အသံတိတ် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဆန့် ကျင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သလို မိုးဦးထံ အကြည့်လွှတ်ထားသော သက်မှူးကို ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

သူဘယ်အချိန်က အဲဒီ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လဲ မသိဘူးနော်။ ငါတို့ဟိုကောင်တွေနဲ့ ဘုတောနေတာ သူမြင်ပုံရတယ်။ အမလေးဟယ် အဆိုတော်ဖြစ်ပြီး စီးကရက်တော့ မသောက်ဘူး၊ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး ခဲနေတယ်။

နွယ်ချိုရဲ့ တတွတ်တွတ်ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အအေးဆက်သောက်ရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“အတန်းတက်ဖို့ ၁၀ မိနစ်တောင် လိုသေးတယ်။ ငါကြည့်ပါရစေဦးဟယ်၊ နင်ကလည်း ရက်စက်တယ်”

မိုးဦးက နွယ်ချိုစကားများကို မကြားဟန်ဆောင်ကာ ကောင်တာမှာ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ဆိုင် အပြင်ဘက်သို့ ခပ်မှန်မှန် ထွက်လာခဲ့သည်။ သက်မှူးကြည့်နေလိမ့်မယ်လို့ သိနေတဲ့ အသိက ခြေလှမ်းကို ပိုမြန်စေခဲ့သည်။

နွယ်ချိုက မိုးဦးနောက်ကို ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်လာပြီး။

“နင်ကလည်း ဘာမာန်တက်စရာရှိလို့ တက်နေရတာ လဲ၊ တကတည်း သဲကိုသဲလွန်း တယ်”

“ဟ ဘာမာန်တက်ရမှာလဲ။ သူ အဆိုတော်ဖြစ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ငါက သူကြည့်တာခံနေရမှာ လား၊ ငါ သူ့အခွေကို ကြိုက်လို့ ဝယ်နားထောင်တယ်။ သူ့ကျေးဇူး ငါ့မှာမရှိဘူး၊ သူနဲ့ပတ်သက် စရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ အသားလွတ်တော့ သူကြည့်တာ မခံဘူးဟေ့။ ကျားဆိုတာ ကျားသဘာဝ အ အတိုင်းပဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ နင်ကကျားမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ နားလည်ထားစမ်း”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မိုးဦးရော နွယ်ချိုရော သက်မှူးအကြောင်း မပြောဖြစ်တော့။ သက်မှူးက အဆိုတော်ဖြစ်နေတဲ့ အတွက်လည်း မိုးဦးနဲ့ အလှမ်းပိုဝေးသွားခဲ့ရသည်။ မိုးဦးစိတ် ထဲမှာရှိနေတဲ့ အရာအားလုံးကို မိုးဦးကိုယ်တိုင်ပင် သေသေချာချာ မသိနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ် သည်။ မိုးဦး သိနေသည်က သက်မှူးဟာ မိုးဦးနဲ့ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိဆိုတာပဲဖြစ်သည်။
